TIESAS RĪKOJUMS (otrā palāta)

2009. gada 24. martā *

Lieta C-525/06

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *rechtbank van koophandel te Hasselt* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2006. gada 15. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 22. decembrī, tiesvedībā

De Nationale Loterij NV

pret

Customer Service Agency BVBA.

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši K. Šīmans [*K. Schiemann*] (referents), P. Kūris [*P. Kūris*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un K. Toadere [*C. Toader*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

noklausījusies ģenerāladvokātu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz EKL 49. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *De Nationale Loterij NV* (turpmāk tekstā — "*Nationale Loterij*") un *Customer Service Agency BVBA* nolūkā, pirmkārt, konstatēt, ka *Customer Service Agency BVBA* darbības, vervējot Eiropas mērogā

organizētai loterijai *Euro Millions* dalībniekus, kuri šajā spēlē piedalās grupās vai atsevišķi, veido godīgas komercprakses pārkāpumu un pārkāpj likumīgo monopolu, kas publisko loteriju rīkošanā piešķirts *Nationale Loterij*, un, otrkārt, pieprasīt tūlītēju šo darbību pārtraukšanu.

3 *Rechtbank van koophandel te Hasselt* (Haseltas Tirdzniecības tiesas), apšaubot Beļģijas tiesiskā regulējuma azartspēļu jomā, it īpaši 2002. gada 19. aprīļa Likuma par Valsts Loterijas darbības racionalizēšanu un pārvaldīšanu (*Wet tot rationalisering van de werking en het beheer van de Nationale Loterij*, *Belgisch Staatsblad*, 2002. gada 4. maijs, 18828. lpp.), kas tai bija jāpiemēro, atbilstību Kopienu tiesībām un pārbaudot *Nationale Loterij* likumīgā monopola publisko loteriju rīkošanā saderību ar EKL 49. pantu, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai EKL 49. pants ir interpretējams tādējādi, ka ierobežojoši valsts noteikumi, kā 2002. gada 19. aprīļa likuma 37. pants, kas uzņēmumam liedz piekļuvi tirgum peļņas gūšanai attiecībā uz grupas dalības formulāru loterijā *Euro Millions* pārdošanu, tomēr ņemot vērā vispārējās intereses (naudas izšķērdēšanas spēlējot novēršana), ir pieļaujami, zinot, ka:

a) *Nationale Loterij*, kurai Beļģijas valsts ir uzticējusi ar likumu noteiktu monopolu un kura par to maksā monopola izmantošanas maksājumus, kuru mērķis ir novirzīt cilvēkiem piemītošo azartu, regulāri reklamē dalību loterijā *Euro Millions*, ar ko azarts tiek veicināts;

b) *Nationale Loterij* regulārā reklāma un tirdzniecības metodes paplašina tirgu, kas pilnībā īsteno tās mērķi palielināt peļņu (finansiālie iemesli), nevis novirzīt personām piemītošo azartu;

c) tādi mazāk ierobežojoši pasākumi kā likmju un peļņas ierobežošana ir piemērotāki, lai sasniegtu mērķi, proti, novirzītu spēles azartu?

2) Vai tāds ierobežojošs valsts noteikums kā 2002. gada 19. aprīļa likuma 37. pants, kas kavē uzņēmuma piekļuvi tirgum peļņas gūšanai attiecībā uz formulāru tirdzniecību, lai ļautu grupas dalību loterijā *Euro Millions*, ņemot vērā, ka atbildētāja pati nekādu loteriju nerīko, bet tikai mēģina peļņas gūšanai organizēt dalību grupās *Euro Millions* loterijā ar *Nationale Loterij* pašas dalībnieku formulāriem, ir pretrunā pakalpojumu sniegšanas brīvībai (EKL 49. pants)?"

4 Pēc lietas nonākšanas Tiesā *Nationale Loterij* iesniedza apelācijas sūdzību par lēmumu uzdot prejudiciālus jautājumus *Hof van beroep te Antwerpen* (Antverpenes Apelācijas tiesa).

5 Ar 2007. gada 8. novembra spriedumu minētā apelācijas instances tiesa pārskatīja lēmumu par prejudiciālu jautājumu uzdošanu un valsts tiesiskā regulējuma neievērošanas dēļ piesprieda *Customer Sevice Agency BVBA* pārtraukt darbību, pretējā gadījumā par konstatēto pārkāpumu paredzot EUR 5000 soda naudu. Savā spriedumā *Hof van beroep te Antwerpen* norādīja, ka pirmās instances tiesa pareizi izvirzīja jautājumu par valsts tiesiskā regulējuma saderību ar EKL 49. pantu. Taču tā uzskatīja, ka atbilde uz šo jautājumu bija skaidra un ka līdz ar to nebija jāvēršas Tiesā ar lūgumu sniegt

prejudiciālu nolēmumu. Pēc valsts tiesiskā regulējuma pārbaudes, balstoties uz Tiesas 2003. gada 6. novembra spriedumu lietā C-243/01 *Gambelli* u.c. (*Recueil*, I-13031. lpp.), tā nolēma, ka šis tiesiskais regulējums ir saderīgs ar Kopienu tiesībām.

6 No Tiesas judikatūras izriet, ka attiecībā uz tiesu, kuras lēmumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem var pārsūdzēt, EKL 234. pants neaizliedz, ka uz šādas tiesas, kura vēršas Tiesā prejudiciālā kārtībā, lēmumiem tāpat attiecas valsts tiesībās paredzētie parastie tiesību aizsardzības līdzekļi (1974. gada 12. februāra spriedums lietā 146/73 *Rheinmühlen-Düsseldorf*, *Recueil*, 139. lpp., 3. punkts, un 2008. gada 16. decembra spriedums lietā C-210/06 *Cartesio*, Krājums, I-9641. lpp., 89. punkts).

7 Tomēr EKL 234. panta interpretācijai, kas izklāstīta iepriekš minētā sprieduma lietā *Cartesio* 98. punktā, nav nozīmes pamata lietā. Lietā, par kuru pieņemts minētais spriedums lietā *Cartesio*, Tiesa saskārās ar valsts tiesību normām par tiesībām iesniegt apelācijas sūdzību par lēmumu lūgt prejudiciālu nolēmumu, ko raksturo apstāklis, ka lieta pilnībā paliek izskatīšanā iesniedzējtiesā un tikai lēmums par prejudiciālu jautājumu uzdošanu ir pārsūdzams. Tajā pašā 98. punktā Tiesa nolēma, ka EKL 234. panta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka kompetence lūgt prejudiciālu nolēmumu Tiesai, ko šis EK līguma noteikums piešķir visām valsts tiesām, nebūtu jāapšauba, piemērojot šādus noteikumus, kas ļauj apelācijas instances tiesai grozīt lēmumu par prejudiciālu jautājumu uzdošanu Tiesai, atcelt šo lūgumu un likt tiesai, kas šo lēmumu ir pieņēmusi, atsākt valsts tiesību procedūru, ko tā bija apturējusi. Šāda interpretācija nav transponējama pamata lietā, jo tajā strīds vairs netiek izskatīts iesniedzējtiesā.

8 *Hof van beroep te Antwerpen* pati ir izskatījusi strīdu starp pamata lietas dalībniekiem, uzņemoties arī atbildību nodrošināt Kopienu tiesību ievērošanu.

9 Līdz ar to ir jākonstatē, ka iesniedzējtiesā strīds vairs netiek izskatīts.

10 Atbilde uz uzdotajiem jautājumiem vairs nav nepieciešama, jo lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojumā nav formulēts konsultatīvs viedoklis par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem, bet gan vajadzība atrisināt strīdu (it īpaši skat. 2005. gada 20. janvāra spriedumu lietā C-225/02 *García Blanco*, Krājums, I-523. lpp., 28. punkts).

11 Tāpat tad, ja iesniedzējtiesa, kurai principā ir jāizdara secinājumi no apelācijas tiesvedības par lēmumu uzdot prejudiciālus jautājumus ietvaros pieņemtā sprieduma un, konkrētāk, jāsecina, ka tās lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāpatur spēkā, jāgroza vai jāatsauc, neatsauc lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Cartesio*, 96. punkts), ir jākonstatē, ka uz minēto lūgumu atbilde nav jāsniedz.

12 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nosprież:

uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā C-525/06 atbilde nav jāsniedz.

[Paraksti]